

гнѣ накабаленныя пкты и прѣвъ другъ единъ стигнѣ на крайморіето.

Слѣдъ чести отпочиванія и съ неимовѣрно твърдодушіе спгнѣхж най послѣ на брѣга, дѣто намѣрихж нѣкоя человекы по-доблественны отъ другытѣ, които бѣха рѣшили за по-добрѣ да са изложатъ отъ каквато и да е опасностъ неже да останктѣ вече на тѣзи сцена на ужастъ и разореніе. Исплуваха всрѣдъ тъмнината, но когато са отдалечаваха отъ земята и гледаха другытѣ ребра на Везувіи, рѣкы отъ лава издаваха вече червеното си сіяніе врѣвъ вълнытѣ.

Іона оборена отъ уморяваніе и припаднала заспа на Главка на гърдытѣ, а Недія лежеше и тя до тѣхъ. Но пакъ облацытѣ отъ праха и отъ пепеля, носени още по въздуха, падаха по морето и трупаха са като снѣгъ по покрыва на кораба. Този пепелъ гласканъ отъ вѣтровоетѣ, стигаеше до най далечны земи и занесе чакъ на Африканцытѣ зачудваніе и смайваніе. Тѣзи облаци гы видѣха даже и жителитѣ на старый Египетъ и на Сирія.

ГЛАВА 10

Утрешній день. Честъта на Недія.

Тиха и лѣпотна изгрѣя Зората и позлатяваше морскытѣ вълны, вѣтрѣтъ бѣше вече сякналъ, и не ся виждаха вече пѣнаше са обаятелнытѣ онѣзи дълбини. Ружанъ цвѣтъ добываше мѣглата къмъ Истокъ и възвѣствяваше че зората усмыхнѣта приближаваше, че деньтъ бѣше вече готовъ да завземе и пакъ властѣта си надъ земята, но все пакъ ижтны и грозны са виждаха издаlech уложкытѣ на истребителный облакъ, и червенытѣ неговы украинцы, които обаче бѣха изгубили първата си сіятелность, и възвѣствяваха че огньтъ още клокочеше въ нажежената планина. И нѣмаше вече бѣлытѣ зидове и стѣны и раскопанытѣ стѣлбове, украсшеніето на привлекателното краебрѣжіе. Желны и мълчаливы бѣха брѣговоетѣ дѣто въ едно дълго разстояніе отъ врѣме лѣщяха Помнея и Херколанъ. Милытѣ дѣшери на Амоитрита бѣха са откасижи отъ обятыята на майкж си, а тази майка хубавеличка, за много още врѣме едноманъ ще дѣ протяга синытѣ си мышци, но напраздно рыдающи около безднытѣ на минжлото, всуе ще да търси скопоснытѣ си дѣшери.

Накакъвъ радостенъ възгласъ нѣмаше да поздрави Зората отъ покрыва на кораба, мореходцитѣ, утрудени вече и уморени, въ бавното й пришествіе не можаха да са отпуснѣтъ на стремленіето на радостѣта и на радованіята си; но пакъ едно шепнатіе, безшумно а